

Το μουσκεμένο μαντήλι (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:antikleidi.com

Μπορεί ένας αμαρτωλός να μετανοήσει για τις αμαρτίες του μέσα σε δέκα ημέρες; Ναι, κατά το ανεξι-χνίαστο μέγα έλεος του Θεού, μπορεί.

Όταν βασίλευε ο αυτοκράτορας Μαυρίκιος, υπήρχε στην Κωνσταντινούπολη ένας διαβόητος ληστής. Ήταν ο φόβος και ο τρόμος των κατοίκων μέσα στην Πόλη αλλά και στα προάστια. Μια μέρα, ο ίδιος ο αυτοκράτορας έστειλε στον ληστή ένα σταυρό ως σημείο και ένδειξη, καλής πίστεως ότι δεν θα του έκανε κακό, αν αποφάσιζε να παραδοθεί.

Ο ληστής έλαβε τον σταυρό και πράγματι παραδόθηκε. Φθάνοντας στην Κωνσταντινούπολη έπεσε στα πόδια του αυτοκράτορα και τον ικέτεψε για συγχώρηση. Ο Μαυρί-κιος κράτησε τον λόγο του, έδειξε ευσπλαχνία και τον απελευθέρωσε.

Αμέσως μετά απ' το γεγονός, ο ληστής ασθένησε σοβαρά και κατάλαβε ότι ο θάνατος ήταν επικείμενος. Συντετριμ-μένος τότε μετάνιωσε για όλες τις αμαρτίες του και κλαίγοντας προσευχήθηκε στον Θεό να τον συγχωρήσει, όπως τον είχε συγχωρήσει και ο βασιλιάς. Τόσα άφθονα δάκρυα έχυσε, που το μαντήλι του μούσκεψε τελείως.

Μετά από ένα δεκαήμερο προσευχής και ακένωτου ποταμού δακρύων, ο μετανοημένος άνθρωπος αναπαύθηκε. Το ίδιο εκείνο βράδυ ο γιατρός του είδε σε όνειρο μια υπέροχη οπτασία: αφού παρέδωσε ο ληστής την ψυχή του, μαζεύτηκαν γύρω του και τον περικύκλωσαν μαύροι, ανθρωπόμορφοι δαίμονες, κρατώντας χαρτιά όπου ήταν γραμμένες όλες οι αμαρτίες του. Παρουσιάστηκαν επίσης δύο απαστράπτοντες άγγελοι.

Οι άγγελοι έβαλαν μια ζυγαριά ανάμεσά τους και οι περιχαρείς δαίμονες έβαλαν στο ένα μέρος της ζυγαριάς όλα τα χαρτιά που κρατούσαν, ενώ το άλλο ήταν άδειο. Συσκέπονταν οι άγγελοι κι έλεγαν: «Τί θα βάλουμε εκεί;», «ας αναζητήσουμε κάτι καλό στη ζωή του!».

Τότε εμφανίστηκε στο χέρι του αγγέλου το μαντήλι, το μουσκεμένο με τα δάκρυα μετανοίας. Αστραπιαία οι άγγε-λοι το τοποθέτησαν στο δικό τους μέρος της ζυγαριάς και αυτό βάρυνε πολύ περισσότερο απ' το μέρος των δαιμόνων. Αυτοστιγμεί οι μαύροι δαίμονες έγιναν καπνός, βοώντας, θρηνώντας και ουρλιάζοντας, ενώ οι άγγελοι παρέλαβαν την ψυχή του μετανοημένου ληστή, και την μετέφεραν στον Παράδεισο, δοξολογώντας τον φιλόνηρωπο Κύριο.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Οκτώβριος, εκδ. Άθως, σ. 213-215)